

og det synes at gribe om sig og har antaget ret alvorlige Former for visse Sygekasser. Den sidste Beretning fra Sygekasseinspektøren oplyser, at i 1907 havde 338 Sygekasser, altsaa omtrent $\frac{1}{4}$ af hele Antallet, en absolut Tilbagegang i Formue af 75,801 Kr. Hertil kommer, at Procentantallet af de Kasser, der have Formuertilbagegang, er stadig stigende; det har været størst i 1907. Den absolute Formuefremgang, som er en Følge af Tilgangen i Medlemsantallet, har i 1907 været mindre end i næsten alle tidligere Aar med Undtagelse af 1905. Disse Oplysninger pege altsaa i Retning af, at Sygekasserne med deres nuværende Kontingentforhold have ondt ved at klare sig, saa at det snarere maatte ventes, at de maatte forhøje Kontingentet end nedsætte det. Men en Forhøjelse af det vilde være det samme som at udelukke endnu flere Folk fra at kunne blive Medlemmer af Kasserne.

Der er et andet Forhold, som jeg ogsaa maa omtale. Det er Lægernes Krav til Sygekasserne. Naar jeg nævner dette, vil jeg udtrykkelig sige, at det ikke er min Hensigt at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Lægernes Krav er berettiget eller ej. Det er en Kendsgerning, at forinden vi fik Sygekasseloven, var de Læger; der var beskæftigede med Sygekassegerning, alt for daarligt lønede. Nu er der sket væsentlige Forbedringer i disse Lønforhold, som det maa erkendes, at man ikke kunde blive staaende ved. Jeg skal omtale Virkningen af disse Forbedringer for selve Sygekasserne. I de første Aar efter Sygekasselovens Ikrafttræden syntes det, som om Sygekasserne ud af Statstilskuddet havde en Gevinst, som de kunde anvende til andre Formaal end til Lønning af Lægerne. Det viste sig nemlig, at i 1893 oversteg Statsbidraget Lægelønningerne med 78,841 Kr., men dette Forhold bliver stadig forrykket i Kassernes Disfavør. Allerede i 1897—98 gik omtrent hele Statstilskuddet til Lægelønningerne, men Udgifterne hertil stige stadig; samtidig med at Statstilskuddet stiger, saa at de i 1907 oversteg Statstilskuddet med ikke mindre end 287,410 Kr. Det vil altsaa ses, at ikke alene er hele det Statstilskud, Sygekasserne nu faa, medgaaet til Lægelønningerne, men endog en Sum paa omtrent 300,000 Kr. er gaaet ud af Kasserne selv. Det tør ikke ventes, at dette Forhold i Fremtiden vil forandres i Sygekassernes Favør, thi siden disse Lønninger blev udbetalte, ere Lægelønningerne for-

højede. Ærede Medlemmer ville vide, at der i den forløbne Sommer har været Strid mellem Lægerne og Sygekasserne om Lønningernes Størrelse. Disse Forhandlinger ere endte med en Overenskomst, ifølge hvilken Lægerne skulle have højere Lønninger end tidligere, og som altsaa vil medføre forøgede Udgifter for Sygekasserne. Paa den anden Side blev Lægernes Krav ikke fuldt ud opfyldte ved denne Overenskomst. Den er sluttet paa Tid, vistnok paa 5 Aar. I øvrigt ere dens Bestemmelser vistnok forskellige for de forskellige Egne af Landet. Naar denne Tid er forløben, kan man vente sig, at Lægerne ville fremsætte fornyede Krav om Forhøjelse af Lønningerne. Spørgsmaalet er da: Kunne Sygekasserne bære disse Udgifter, og hvilken Virkning vil det udøve paa deres Virksomhed? Fremtiden ser ret sort ud for dem. Naar de allerede nu maa yde et Beløb i Lønninger, der overskrider Statstilskuddet, og have Udsigt til at komme til at yde endnu mere, vil Formuetilstanden blive endnu værre. I det hele vil Status blive daarligere, og man vil maaske blive nødt til at forhøje Kontingentet, hvilket sandsynligvis vil føre til Afgang af Medlemmer. Det vil sige, at der bliver større Kredse af Befolkningen, som komme til at staa udenfor Sygekasserne, ikke faa Gavn af deres Virksomhed og heller ikke faa Gavn af Statstilskuddet.

Vi Socialdemokrater ere nu ikke forbavsedede over, at Udviklingen har taget denne Retning, thi allerede under Sygekasselovens Behandling her i Tinget forudsagde vi, at Loven, naar der var gaaet nogen Tid, vilde føre til, at Sygekassernes Udbytte af Statstilskuddet blev lig Nul, og vi mente den Gang, hvad vi mene fremdeles: at skal man naa det rationelle paa dette Omraade, skal det være derved, at man sikrer alle ubemidlede syge direkte Helbredelsesmidler. Denne Forudsigelse om, at Sygekasselovens Virkning for de syge i økonomisk Henseende vil være lig Nul, gaar altsaa i Opfyldelse nu. Og det er klart, saaledes at enhver kan se det, at det ikke vil blive bedre i Fremtiden. Derfor tror jeg, der er al Grund til at tage Spørgsmaalet op paa det oprindelige Grundlag, som Sygekasserne udtalte i deres Adresse af 1888: at man yder de syge direkte Helbredelsesmidler. Det vil da blive Kassernes Opgave at sikre en Pengeunderstøttelse. Det vil sikkert være en Opgave, som Sygekasserne langt lettere kunne magte, og som kan udvides til at gælde